

El pare de Tito

L'escriptor Diogo Mainardi (São Paulo, 1962) va deixar d'escriure novel·les l'any 2000, quan va néixer el seu fill Tito o, més ben dit, quan es va adonar que alguna cosa no anava bé i aquesta cosa va rebre el diagnòstic d'espasticitat, un trastorn motor que impedeix que Tito camini amb normalitat. Llavors el fill va substituir la ficció. Dotze anys després, Mainardi va publicar *A Queda*, ara traduït per Anagrama com *La caiguda. Memòries d'un pare en 424 passes*.

Des del 2000, el món de Diogo Mainardi s'organitza al voltant del seu fill. Els 424 capítols d'aquest llibre recullen tot d'atzars, paradoxes del destí i cercles significatius. A vegades, el món d'una persona gira al voltant d'una idea, d'una imatge, d'una persona, d'una teoria. En el cas de Mainardi, com constata ell mateix, "la paternitat és va convertir en la meua ideologia". Pel llibre desfilen tot de personatges que tenen alguna relació amb Tito: Pietro Lombardi, autor de la façana de l'edifici on va néixer; Napoleó Bonaparte, que va convertir l'edifici en hospital; Rembrandt, que tenia un fill que es deia Tito; Giacomo Leopardi i el Ricard III de Shakespeare, que eren esguerrats; Hitler, que va decretar l'eugenesia en casos semblants; Abbot i Costello, que van convertir la caiguda en un art; Da-

vid Cameron i Neil Young, que tenen fills amb paràlisi cerebral.

Però *La caiguda* inclou també les reaccions del pare, els intents d'esmenar la situació, els remeis màgics que no funcionen, les alegries quotidianes, les petites i grans victòries, els recursos tècnics i emocionals per enfrontar-se a la malaltia, els viatges, els primers passos amb èxit, les prevencions i els encerts, les escenes que han deixat petja, tot d'èvocacions que val la pena llegir i recordar.

El llibre m'ha recordat *Quiet*, de Màrius

Serra, una aproximació al seu fill Lullu, que inclou una escena al mateix hospital de Venècia on comença *La caiguda*. Tant el llibre de Serra com el de Mainardi estan escrits sense concessions al sentimentalisme barat, i precisament per això ens arriben a la fibra. Tots dos són diferents perquè cada autor ha d'escriure el seu llibre i no el d'un altre. Tots dos estan pensats i sentits, viscuts i arrodonits, inclouen fotos i sentit de l'humor i –com tots els llibres que val la pena llegir– no és exagerat sostenir que inauguren un nou gènere. *

Diogo Mainardi
i el seu fill Tito, a qui
dedica el llibre
CAMILLA MAIA /
O GLOBOUTOR /
ANAGRAMA

T

Tant el llibre de Serra com el de Mainardi estan escrits sense concessions al sentimentalisme barat, i precisament per això ens arriben a la fibra

TRUQUEN! ARNAU PUIG

Vents, pluges, terratrèmols...

Vents, pluges, terratrèmols, camps magnètics (energètics i cromàtics), matèria autoprojectiva (viua), subtilitat reflexiva del pensament. Ser conscient de totes aquestes realitats és assajar posicionar-se de l'entorn en què vivim.

Però hi ha un altre aspecte que també em preocupa: la política, les relacions entre els humans. No puc entregar-me a unes essencialitats sense notar en mi que de poca cosa em servirà el coneixement d'aquelles meravelles si no sóc capaç de distribuir-les entre tots els que confor-

mem, per ara, el gènere humà. El tret bàsic de la política no consisteix, només, a constatar que hi ha estructures socials diferents, sinó a vetllar també perquè no hi hagi usurpacions parcials de l'àmbit relacional.

Els humans s'estenen i emplacen per les mogudes terres després d'haver sorgit d'elles, resultat i conseqüència de la col·laboració constant entre pluges, vents i camps magnètics, amb el desplegament meravellós de colors que tot ho ofereixen sempre de formes i presències diferents.

De tot plegat, per evidenciar-ho, posar-

ho de manifest, fer-ne actes i situacions de consciència i de memòria, la subtilitat reflexiva es mostra i fa present amb els sons d'uns mots que, oïts, ens diuen de com cada humà viu aquells esplendors: són les llengües, els idiomes, expressions que permeten que els pensaments de cadascú, presència oculta de les emocions, connectin, i que entre tots siguin capaços de fer evident que la naturalesa, el món, és quelcom d'únic i diferenciat perquè cadascú el pugui viure a la seva manera.

Hi ha espuris que entenen que la política és només una expressió egoista. *

Opinió